

Γ.Μπαμπινιώτης: Ευλογία η κυπριακή διάλεκτος

[ΑΡΧΙΚΗ](#) • [ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ](#) • [ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ](#) • Γ.Μπαμπινιώτης: Ευλογία η κυπριακή διάλεκτος

Τελευταία Ενημέρωση: 20 Φεβρουαρίου 2018, 10:00 πμ

«Τα δικά μου κόλπα προς τα δικά μου παιδιά, ήταν να τους λέω πως δεν ήξερα μια λέξη. “Μπορείς να ανοίξεις το λεξικό να δούμε πώς το έχω εκεί;” Σε αυτή την περίπτωση το παιδί έρχεται να σε διδάξει. Μια, δύο, τρεις, θα ξεκινήσει και μόνο του, θα αυτενεργήσει», συμβουλεύει ο γλωσσολόγος και λεξικογράφος, Γιώργος Μπαμπινιώτης.

«Το παιδί θα μάθει την κοινή ελληνική από εσένα - τον γονέα- και από το σχολείο. Προσπαθήστε να του μιλάτε σωστά ελληνικά, προσεγμένα. Θα του κάνετε τη μεγαλύτερη προσφορά».

Όπως ανέφερε στον «Φ» ο κ. Μπαμπινιώτης η ποιότητα στη γλώσσα είναι ποιότητα στη σκέψη, η γραμματική είναι γκλαμουριά και η κυπριακή διάλεκτος είναι ευλογία για τον ομιλητή της. Επιπλέον, δεν παρέλειψε να σχολιάσει για το άκρως επίκαιρο θέμα της μετονομασίας των Σκοπίων, αναφέροντας πως πρόκειται μια «ιστορική γελοιότητα».

Ο κ. Μπαμπινιώτης επισκέφθηκε την Κύπρο με αφορμή τον εορτασμό της Παγκόσμιας Ημέρας Ελληνικής Γλώσσας, όπου και μίλησε για την αξία και προσφορά της γλώσσας στη σκέψη στην αίθουσα ΠΑΛΛΑΣ. Επιπρόσθετα συναντήθηκε με λειτουργούς του Υπουργείου Παιδείας και του

Παιδαγωγικού Ινστιτούτου. Πραγματοποίησε μια συνάντηση - διάλογο με νέους, υπό το συντονισμό του Οργανισμού Νεολαίας Κύπρου και του Πανεπιστήμιου Frederick, ενώ επισκέφθηκε και σχολεία, μιλώντας με μαθητές και εκπαιδευτικούς.

«Η θέση μου είναι – και την είπα πολλές φορές- ότι οι άνθρωποι εδώ στην Κύπρο διαθέτουν δύο μεγάλα εθνικά κεφάλαια, δύο προνόμια. Την κοινή γλώσσα και τη διάλεκτο. Μια κοινή γλώσσα καλλιεργημένη, που είναι η ελληνική και μια διάλεκτο της ελληνικής που είναι πλούσια, την κυπριακή. Δεν βρίσκονται αυτές οι δύο μορφές της ελληνικής σε αντιπαράθεση και σύγκρουση, αλλά έχουν μια συμπληρωματική σχέση μεταξύ τους», υπογράμμισε ο κ. Μπαμπινιώτης. Μάλιστα, αναφερόμενος στο σχολείο σημείωσε πως ο εκπαιδευτικός μπορεί κατά τη διάρκεια της διδασκαλίας «να χρησιμοποιεί στοιχεία της διαλέκτου όταν διδάσκει την ελληνική και τανάπαλιν, μιλώντας τη διάλεκτο να χρησιμοποιεί στοιχεία της κοινής. Άρα μία συμπόρευση, μια σύνθεσης και όχι μια σύγκρουση αυτών των προνομίων, που είναι μια ευλογία για τον ομιλητή της κυπριακής».

Μετέφερε επιπλέον από τις επισκέψεις του στα σχολεία, ότι τόσο τα παιδιά όσο και οι δάσκαλοι, αντιμετώπιζαν τη συνύπαρξη αυτών των δύο μορφών ως μια πρόσθετη δυσκολία. «Ο δάσκαλος στην τάξη, πρέπει να χρησιμοποιεί την κοινή, ώστε να αποτελεί ένα πρότυπο, ως άκουσμα, για το παιδί. Δεν μπορεί να τη μάθει μόνο από την τηλεόραση. Τη γλώσσα πρέπει να τη μάθει και στο σχολείο». Όπως εξήγησε, μπορεί να παίρνει στοιχεία της διαλέκτου για να αναδεικνύει δημιουργικά τη συγκεκριμένη σχέση, χωρίς να σημαίνει ότι η μια μορφή γλώσσας είναι καλή, ενώ η άλλη όχι. «Αυτό το πάντρεμα πρέπει να γίνεται. Είναι προνόμιο», επανέλαβε.

Δεν παρέλειψε να αναφερθεί και στο οικογενειακό περιβάλλον, όπου τόνισε πως οι γονείς θα πρέπει να χρησιμοποιούν «και την κοινή όταν μιλάνε και τη διάλεκτο, που είναι πιο συναισθηματική, πιο βιωματική, νομιμοποιώντας και τις δύο. Να φαίνεται ότι είναι δύο μορφές που έχουν συμπληρωματικότητα στη χρήση τους. Δεν υπάρχει καλό και κακό, σωστό και λάθος. Το λάθος θα ήταν αν κάποιος (γονέας – εκπαιδευτικός) διορθώνει το παιδί του επειδή χρησιμοποιεί ένα διαλεκτικό τύπο.

Η γραμματική είναι γκλαμουριά

«Πρότεινα στους καθηγητές να πουν στους μαθητές ότι η γραμματική είναι γκλαμουριά. Αυτό διότι η λέξη glamour στην αγγλική, προέρχεται από τη λέξη γραμματική. Η γραμματική, grammatica που ήταν στα λατινικά, πέρασε glamour, σημαίνοντας δύο πράγματα. Τους λίγους –μια ελίτ– που ήξεραν παλιά τη γλώσσα και επίσης ότι αυτοί οι λίγοι είχαν μια άλλη σχέση με τη γλώσσα, απόκρυφη, που ήταν μαγική». Μάλιστα εξήγησε πως όλα αυτά (για τα οποία έχει γράψει βιβλίο), αποτελούν μια άλλη προοπτική και διάσταση για τη γνώση της γραμματικής, η οποία όμως είναι ήδη γνώστη στους εκπαιδευτικούς.

Στη δημιουργία μιας άλλης σχέσης μαθητή και δασκάλου, σχετικά με τη γλώσσα αναφέρθηκε, επιπλέον ο κ. Μπαμπινιώτης. «Αντί να δίνουν στα παιδιά, ένα πλήθος όρων, έναν φορμαλισμό, μια τυποκρατία και να απωθούν το ενδιαφέρον τους από τη γλώσσα και την ουσία της, επέμεινα ότι πρέπει ο εκπαιδευτικός να ξεκινάει πάντοτε από τη σχέση της γλώσσας με την σκέψη, να αποδεικνύει ότι η κάθε ενασχόληση με τη γλώσσα και κάθε άσκηση στη γλώσσα είναι ενασχόληση της σκέψης, της νόησης του ανθρώπου». Εξήγησε επιπρόσθετα πως όλα αυτά πρέπει να γίνουν με έναν τρόπο που να αναδεικνύει πως η σύνταξη υπηρετεί τη σκέψη και πως η γραμματική ντύνει τη σύνταξη. Τα δύο μαζί, σύνταξη και γραμματική, αποτελούν τον μηχανισμό που παράγεται και προσλαμβάνεται η γλώσσα. «Η ενασχόληση με αυτό τον μηχανισμό αυτό και η ανακάλυψή του, από τους μαθητές σε συνεργασία με τον δάσκαλο, είναι μια απόλαυση διανοητική, που οδηγεί και

σε μια άλλη σχέση και με τη γλώσσα», είπε και τόνισε πως για τη διδασκαλία της γλώσσα δεν είναι υπεύθυνοι μόνο οι δάσκαλοι και οι φιλόλογοι, αλλά όλοι οι εκπαιδευτικοί.

«Ιστορική γελοιότητα το Σκοπιανό»

Εξαιτίας της χρονικής συγκυρίας, όπου στο προσκήνιο για ακόμη μια φορά βρίσκεται το θέμα της ονομασίας των Σκοπίων, ο κ. Μπαμπινιώτης δεν παρέλειψε να σχολιάσει: « Έχει γίνει μια παραχάραξη –έτσι το λέω– σε πολλά επίπεδα. Και στο όνομα και στην ιστορία και στην ταυτότητα της χώρας των Σκοπίων, με ευθύνες ημών των Ελλήνων που δεν αντιμετωπίσαμε αυτό το ζήτημα νωρίς, το '44 που δημιουργήθηκε αυτό το κρατίδιο, μέσα στην ομοσπονδία της Γιουγκοσλαβίας. Από τότε έπρεπε να διαμαρτυρηθούμε και να υψώσουμε τη φωνή μας, ότι δεν έπρεπε να ονομάζεται έτσι», είπε και πρόσθεσε: «Το αφήσαμε και πέρασαν πολλά χρόνια, έγινε ευρύτερα γνωστό και τώρα προσπαθούμε να δείξουμε κάτι το οποίο στην πράξη αποτελεί μια ιστορική γελοιότητα. Να ισχυρίζεσαι τόσους αιώνες μετά, ότι είσαι απόγονος του Μέγα Αλέξανδρου ή ενώ μιλάς βουλγαροσέρβικα (διότι αυτή είναι η γλώσσα των Σκοπίων), να λες ότι μιλάς Ελληνικά και μάλιστα Μακεδονικά, που ήταν μια αρχαία ελληνική διάλεκτος, δωρικού χαρακτήρα».

Είπε επιπρόσθετα πως δεν είναι η ονομασία της Μακεδονίας το μοναδικό πρόβλημα, αλλά και το γεγονός ότι στο σύνταγμα της, η χώρα διεκδικεί περιοχές, οι οποίες θεωρούνται ότι τελούν υπό ζυγό και ότι είναι αλύτρωτες από την Ελλάδα. «Θεωρούσαμε πως δεν ήταν σοβαρό να συζητάμε αυτό το θέμα δίνοντας του υπόσταση. Δεν ήταν σωστή τακτική», κατέληξε.

Δέσποινα Ψύλλου

TAGS:

[Πολιτισμός](#)

[Γλώσσα](#)